

TARSOLY PÉTER

Csönd

Oson a csönd a fák között,
fekete éjbe öltözött:
fekete lánggal ég a nyár,
fekete füstje égre száll.

Susog a csönd az ágakon,
odasusogja bánatom,
fülel a cserje szóttanul,
haragos arca elsimul.

Körül a kormos éj lobog,
parazsa szürke alkonyok,
hamura pára, köd fakad,
zokog a néma ég alatt.

A ház

Kint tél van, hideg. Lehunyt szem a táj.
Jobb sorsuk várják jégbezárt rögök,
tettre kész tolvaj: a házak mögött
ólálkodik a lompos félhomály.

Itt bent meleg van. Anyaméh-meleg.
A falon innen villanyfény hasít,
elhessegeti elmém álmaim,
segít, hogy lássak, mikor felkelek.

Kint és bent közé téglá és üveg
feszül, teszi a dolgát: elválaszt,
összeköt. Csak áll, dacol a téllal,

se-kint se-bent üröket kibélel.
Nem akar semmit, már csak talán azt,
hogy le ne rontsa szédült örület.

Dadogás

lánghajú hajnal süpped előttem
tágul a táj
tejszínű felhők futnak a térben

jövő és múlt, múlt és jövő
mind relatív
kavarog bennem a kába kanál

Tánc

Suttog az éteri ének,
zendül a csend citerája,
ritmusa néma zenének
árad a májusi tájba.

Tó vize hajlik az éjben,
járja a csillagok árja,
táncol a sárga, az ében,
karjait ég fele tárja.

Perdül a Hold is a táncba,
megleli ő is a társát,
éjjeli tó koronája
kéreti mennyei mását.

Hús vize izzik a tónak;
alkonyi láz hova röppen,
fordul a Göncöl utónak,
s elsuhan ősi körökben.

Fárad a hangtalan álom,
lankad a nóta alája,
fesleni indul a bársony
májusi éj kupolája.

Nap tüze gyullad a sáson,
harsog a hajnali lárma,
ünnepi nép beleoszlik
májusi pirkadatába.